

[Poul Møller.]

ansvarsbevidsthed og et bredt samarbejde med ligelig hensyntagen til alle befolkningsgruppers synspunkter og interesser, så er det denne opgave. Forhåbentlig forstår statsministeren denne tale og den advarsel, der ligger i den. Jeg håber det for ham og for landet.

Aksel Larsen: Jeg skal undlade at komme ind på venstres ordførers og den konservative ordførers forsøg på under denne debat at kræve skattereformen makuleret under påskud af, at dette skulle dansk eventuel tilslutning til fællesmarkedet nødvendiggøre. Men jeg skal sige, at som det fremgik af markedsministerens redegørelse her i går, har regeringen på forhånd besluttet, at den umiddelbart efter denne debat vil forny Danmarks ansøgning om optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab, kaldet fællesmarkedet eller EEC, og at den ikke til denne ansøgning vil knytte særlige forbehold eller betingelser. Regeringen støtter sig dels på den såkaldte embedsmandsrapport, dels på sin egen bedømmelse, og af begge dele fremgår det, at man ikke bør nære nogen art af betænkeligheder. Det kan næsten se ud, som om der kun er fordele forbundet med dansk indmeldelse i fællesmarkedet, i hvert fald sammen med England.

Jeg tillader mig dog at mene, at dette spørgsmål er så stort, og at følgerne af et sådant skridt vil være så betydningsfulde, at der må grundigere overvejelser til, end det hidtil har været muligt at anstille, og at det ikke kan være nok for Danmark, at den engelske regering har besluttet for anden gang at banke på fællesmarkedets dør. Der er også tid til sådanne overvejelser. Hvis vi skal møde med vor ansøgning, er det uden betydning for sagens fremme, om denne indgives nu eller til efteråret; der vil alligevel gå lang tid, før Kommissionen og ministerrådet overhovedet vil være i stand til at optage forhandlinger, og overivrighed fra dansk side giver ikke just den bedste forhandlingsposition.

Nu er det jo klart, at anmodning om forhandlinger ikke er det samme som medlemskab. Hertil skal der tages stilling, når og hvis forhandlingerne ad åre er ført til ende, så en positiv mulighed foreligger og man kender vilkårene. Sådan er det nu, og så-

dan var det i 1961, hvor man havde tilsvarende travlt med at stille sig på måtten foran de seks landes dør for så i 1963 at få besked om, at døren ikke ville blive lukket op.

Hvorvidt det vil gå sådan også denne gang, kan ingen vide; men hverken England eller Danmark har brev på at blive indladt.

Det skal imidlertid tages i betragtning, at et initiativ som det, man nu agter at tage, må medføre, at dansk erhvervsliv, at dansk økonomi orienterer og tilpasser sig henimod medlemskab af EEC med de muligheder og rettigheder, forpligtelser og bindinger, der kan følge heraf. Hvis så forhandlingerne om et, to eller flere år ender med, at der gives mulighed for tilslutning, men på muligvis så utilfredsstillende vilkår, at man vil være mest tilbøjelig til at sige nej, så kan den skete udvikling bevirke, at vi ikke er frit stillet hertil. Omvendt: hvis forhandlingerne ender negativt, vil vanskeligheder melde sig, fordi alt og alle har indrettet sig med kommende medlemskab for øje.

Dette er på forhånd en grund til, at sagen må overvejes meget nøje, og som sagt, der er ingen betænkeligheder ved at tage den fornødne tid til denne overvejelse. Det må indgå i overvejelserne, at fællesmarkedet ikke er et markedsområde af samme art som f. eks. EFTA og ikke er en blot og bar økonomisk og handelspolitisk sammenslutning af lande, men er eller skal være en fast sammentømret økonomisk-politisk union med overnationale organer, hvortil medlemslandene skal afgive en meget stor del af deres suverænitet, deres bestemmelsesret over egne anliggender.

På baggrund af den måde, debatten hidtil er ført på, turde det være nødvendigt at erindre om de beføjelser, fællesmarkedets regering, Kommissionen kaldet, sammen med ministerrådet ifølge Romtraktaten har over for landene. Der kan udstedes forordninger og direktiver og træffes beslutninger. Forordningerne er almen gyldige og finder umiddelbar anvendelse i samtlige medlemsstater. Direktiver er bindende for medlemsstaterne, hvad angår målsætningen, idet staterne dog selv bestemmer form og midler; men beslutninger er fuldt ud bindende for alle, de angiver at være rettet til.

Som det fremgår af embedsmandsrappor-